

UZASADNIENIE

C. G. został oskarżony o to, że uchylając się od opodatkowania w okresie od dnia 13 kwietnia 2011 roku do dnia 2 lutego 2016 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako pełniący funkcję prokurenta podmiotu (...) Sp. z o.o. i (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w (...), (...)-(...) W., nie ujawnił Naczelnikowi Urzędu Celnego I w Ł. mającemu swoją siedzibę w Ł. przy ulicy (...), przedmiotów opodatkowania w postaci:

1) sprzedaży na terytorium kraju przed pierwszą rejestracją samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN: (...), poj. silnika 2993 cm³, rok produkcji 2010, od którego nie została zapłacona akcyza z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego w wysokości 28.593,00 zł,

2) nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN: (...), poj. silnika 2993 cm³, rok produkcji 2007, od którego nie została zapłacona akcyza w wysokości 10.621,00 zł,

3) sprzedaży na terytorium kraju przed pierwszą rejestracją samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN: (...), poj. silnika 2993 cm³, rok produkcji 2009, od którego nie została zapłacona akcyza z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego w wysokości 23.831,00 zł,

4) nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN: (...), poj. silnika 2993 cm³, rok produkcji 2009, od którego nie została zapłacona akcyza w wysokości 19.967,00 zł,

przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 83.012,00 zł tj. w kwocie małej wartości, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 kwietnia 2017 roku, oskarżonego C. G. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał dyspozycję art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s., art. 23 § 1 i § 3 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 70 zł każda stawka, a na podstawie art. 24 § 1 i § 3 k.k.s. za wymierzoną karę uczyniono w całości odpowiedzialnym posiłkowo podmiot (...) Sp. z o.o. i (...) Spółka Komandytowa z siedzibą (...), (...)-(...) W.. Rozstrzygając w przedmiocie kosztów sądowych Sąd zwolnił oskarżonego od ich ponoszenia.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając zapadły wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- naruszenie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wskutek prowadzenia ponownego postępowania o później ujawnione zachowania – objęte niniejszym postępowaniem, w sytuacji, gdy były one już przedmiotem wcześniejszego osądzenia w sprawie IV K 509/15 i oskarżony został za nie prawomocnie skazany, co stworzyło stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem,
- naruszenie art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. poprzez pominięcie w tym zakresie dokumentu w postaci wyroków Sądu I i II instancji z uzasadnieniem w sprawie IV K 509/15 (k. 180-189), z których wynika, że okoliczność wskazana w pierwszym punkcie apelacji była nie tylko znana w momencie orzekania, ale ponadto została pominięta; wskutek naruszenia powyższych przepisów przyjęcie, że okres w którym działał oskarżony C. G. trwał do dnia 2 lutego 2016 roku, co dodatkowo stanowiło naruszenie art. 6 § 2 k.k.s. wskutek przyjęcia działania w krótkich odstępach czasu;
- błąd w ustaleniach faktycznych będący skutkiem wyżej wymienionych uchybień procesowych.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania karnego w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła spowodować wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd I instancji w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k. Sprawstwo i charakter działania oskarżonego wykazał za pomocą ujawnienia na rozprawie głównej całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, zaś ocenę przeprowadzonych dowodów poczynił w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Wątpliwości Sądu nie budzi również wymiar sankcji karnej zastosowanej względem oskarżonego oraz decyzja o pociągnięciu do odpowiedzialności posiłkowej (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy sp. k.

Nie ma racji skarżący zarzucając obrazę art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., gdyż w przedmiotowej sprawie ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej nie występowała. Sąd meriti wziął pod uwagę treść wyroku zapadłego w sprawie IV K 509/15, co wynika z faktu ujawnienia go na rozprawie i prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego będące przedmiotem niniejszego postępowania jest odmienne od tego, które przypisano C. G. w sprawie IV K 509/15 i nie wchodzi w zakres czynu ciągłego, za który oskarżony został już prawomocnie skazany. Wymaga dostrzeżenia, że przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. jest tzw. przestępstwem trwałym (por. Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. III, komentarz do art. 54 k.k.s., teza 11, SIP LEX), a zatem poprawna jest konkluzja, że nieujawnienie przedmiotów opodatkowania opisanych aktem oskarżenia w tejże sprawie, wykraczające poza ramy czasowe przestępstwa przypisanego oskarżonemu w sprawie sygn. akt IV K 509/15, stanowi odrębny czyn zabroniony popełniony w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. Tym samym stan materialnej prawomocności nie zachodził i prawnie dopuszczalne było prowadzenie postępowania w sprawie IV K 108/17, natomiast umorzenie postępowania karnego w sprawie byłoby pozbawione podstaw prawnych.

Na marginesie powyższych rozważań trzeba podkreślić, że czyn ciągły z art. 6 § 2 k.k.s., pomimo pewnych podobieństw, odmienny jest od czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. z uwagi na możliwość kwalifikowania jako zachowania ciągłego kilku czynów podejmowanych z zamiarem odnawialnym, podczas gdy analogiczna instytucja z kodeksu karnego wymaga występowania jednego, z góry powziętego zamiaru sprawcy. W sytuacji, gdy nieujawnienie przedmiotu opodatkowania dotyczyło czterech pojazdów, uzasadnione jest przyjęcie działania w warunkach czynu ciągłego. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego jest okoliczność zwrócenia pojazdu, z obrotem którym związane było powstanie obowiązku podatkowego, bowiem z istoty tego podatku nie wynika, aby zwrot przedmiotu dokonanej transakcji powodował wygaśnięcie powstałego już zobowiązania podatkowego, dlatego też brak jest podstaw do wyłączenia odpowiedzialności karnej w tej części.

Przechodząc do zagadnienia dotyczącego zarzuconego przez skarżącego naruszenia przepisów art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k. trzeba skonstatować, że powołane wyroki zostały ujawnione na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 roku i jak już wskazano powyżej, zostały wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji podczas oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego. Brak jest także podstaw do uznania, aby Sąd meriti naruszył określoną w art. 4 k.p.k. zasadę obiektywizmu, a w uzasadnieniu apelacji skarżący nie podał, w czym owo naruszenie miałyby się przejawiać. W ocenie Sądu Okręgowego podczas procedowania uwzględniono wszystkie dowody i okoliczności przemawiające tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Całokształt zebranego materiału dowodowego został oceniony w sposób swobodny i w pełni zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, tak więc ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Analiza treści uzasadnienia dowodzi, iż Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i kompleksowej oceny całego materiału dowodowego, nie pomijając żadnego dowodu. Tym samym należy uznać, że podstawą ustaleń faktycznych był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, przy czym materiał dowodowy został poddany pełnej i swobodnej ocenie, zgodnej z zasadą obiektywizmu, co skutkowało poczynieniem prawidłowych ustaleń faktycznych. Sporządzone uzasadnienie wydanego wyroku spełniło wszystkie wymagania postawione przez art. 424 k.p.k. pozwalając poznać tok rozumowania Sądu Rejonowego i motywy zapadłego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do drugiego z postawionych zarzutów Sąd Okręgowy zważył, że zapadłe orzeczenie wolne jest od błędów w ustaleniach faktycznych, ponieważ wszystkie ustalenia Sądu Rejonowego są wynikiem logicznych wniosków wyciągniętych na podstawie materiału dowodowego, który oceniony został w sposób omówiony powyżej, a przy tym odpowiadający zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego. Już z samej konstrukcji wniesionej apelacji wynika, że skarżący miał świadomość reguły wynikania zachodzącej pomiędzy oboma zarzutami uczynionymi pod adresem wydanego wyroku. Brak jakiegokolwiek, choćby skrótowego uzasadnienia zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych potwierdza tezę o subsydiarnym jego charakterze w zamiarze skarżącego i tym samym zwalnia Sąd odwoławczy od konieczności szerszego odnoszenia się do jego treści. Analizując treść wyroku i uzasadnienia nie można mieć wątpliwości, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia są prawidłowe.

W konsekwencji dokonanych rozważań Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy nie stwierdzając podstaw do wydania orzeczenia odmiennej treści, gdyż ocena dowodów, ustalony na jej podstawie stan faktyczny i jego subsumpcja są poprawne, a wymiar orzeczonej kary grzywny, w tym wysokość stawki dziennej – adekwatne do wagi popełnionego czynu. Żadnych wątpliwości nie budzi również słuszność orzeczenia o pociągnięciu do odpowiedzialności posiłkowej (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy sp. k., ponieważ spółka mogła odnieść korzyść majątkową z niezgodnego z prawem działania oskarżonego C. G., który działał jako prokurent wspomnianej spółki, tak więc w jej imieniu i na jej rzecz.

O kosztach sądowych związanych z apelacją obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia wobec uznania, że uiszczenie tych kosztów obok orzeczonej kary grzywny stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.